

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΪΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. " 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—Γραφετον ὁδ. Ἐρμοῦ—261

Οἱ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ συνδρομηταὶ δύνανται ἢ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν εἰς γραμματῶσημον.

Ἐάν τινες τῶν συνδρομητῶν, δι' οἰορδήποτε λόγον, δὲν ἔλαβον τακτικῶς τὸ φύλλον ἢ διεύθυνσις, εἰδοποιουμένη, προθύμως ἀναλαμβάνει τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόντων.

Ἐπάρχουσι τινες δεινύοντες ὅτι ἀγαπῶσιν ὅ,τι ἀξιάγαστον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει καὶ πολιτείᾳ, ὃν αἱ συμπάθειαι εἰσὶν ἀναμφισβητήτως ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' οἵτινες οὐδὲν ἤττον περιφρονοῦσι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ ἀρνοῦνται τιμὴν εἰς Ἐκεῖνον, ὅστις ἔδωκεν αὐτῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ φίλιον Πνεῦμα τὸ ἐμψυχοῦν αὐτήν. Εἶναι θαυμαστόν ὅτι δὲν βλέπουσιν ὅτι, ἀγνοοῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἀγνοοῦσι αὐτὴν τὴν πηγὴν πάντων ὅσα πρεσβεύουσιν ὅτι θαυμάζουσιν. Ἐάν εἰσὶν ἐρασταὶ τῶν γραμμάτων, καὶ ἀναγνώσων τὴν ἱστορίαν μετὰ τινος ὠφελείας εἰς τὰς γιώσεις αὐτῶν, θέλουσι βεβαίως μάθει ὅτι, πρὸ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, δὲν ὑπῆρχε θρησκεία, οὔτε φιλοσοφία δυνάμενη νὰ καταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους φίλους τῇ ἀνθρώπιότητι. Ἡ φιλανθρωπία ἦν τοσοῦτον ἐπικροτούσιν, καὶ ἦν πολλοὶ τούτων παραδειγματίζουσιν, εἶναι γέννημα τοῦ χριστιανισμοῦ πάντα ὀφείλονται εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐπιρροὴν Ἐκεῖνου ὃν τοσοῦτον παταγῶδως ἀπορρίπτουσιν. Θαυμάζουσι τὴν ἐλεημοσύνην· ἀλλ' ἡ ἐλεημοσύνη ἐκ τοῦ σταυροῦ προῆλθεν. Εὐλογοῦσι τὴν ἐλευθερίαν· ἀλλὰ τὸ αἷμα τοῦ Αὐτρωτοῦ εἶναι τὸ μόνον διαλυτήριον τὸ δυνάμενον νὰ χαλάσῃ τὰ δεσμὰ τοῦ δούλου. Παραινῶσιν εἰς αὐτὰπάρησιν· ἀλλ' οὔτε ἐν τῷ Σωκράτει, οὔτε τῷ Πλάτῳ, οὔτε ἐν τῷ Βράχμα ἢ τῷ Κονφουκίῳ, δύνανται νὰ εὔρωσι παράδειγμα, ἀπεικονίζον κἀν αὐτήν. Διδάσκουσι τὴν παγκόσμιον ἀ-

δελφότητα· ἀλλ' ἐξ οὐδενὸς ἄλλου χείλους, πλην ἐκ τοῦ χείλους Ἐκεῖνου, ὅστις πρῶτος ἐκήρυξε τὴν ὑποχρέωσιν εἰς ἀδελφικὴν ἀγάπην δύνανται νὰ εὔρωσι κείμενον ἐφ' οὗ νὰ βασίσωσι τὰς παραινέσεις των. Βιβλίων ὁ κόσμος δὲν εἶχεν ἔλλειψιν· προφήτας καὶ διδασκάλους, πᾶς αἰὼν εἶχεν· ἀλλ' ἐν μόνῳ τῷ εὐαγγελίῳ, τῷ χαράξαντι νέαν ἐποχὴν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ, δύνανται νὰ εὔρωσι τὸ μάθημα καὶ τὸν ἀνθρώπον τὸν δυνάμενον νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ κηρύξῃ τὰς διδασκαλίας, ὧν δεόνται πρὸς πραγμάτων τῶν ἐλπίδων των. «Κἀγὼ ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς πάντας ἔλκυσω πρὸς ἑμαυτόν.»

Ἡ ΒΙΡΘΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ

Ἰπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 3).

Παρελάμβανεν ὁ Κύριος Αὐθόλιος ἐνίοτε τὴν Βιρθὴν εἰς τὸν περίπατον· καὶ πανταχόσε μὲν τὸν συνώδευεν εὐχαρίστως, οὐχὶ ὁμως καὶ πρὸς τὴν παραλίαν· διότι αὐτὴ ἐφοβεῖτο καὶ αὐτὴν τὴν θεάν τῆς θαλάσσης. Τοῦ φόβου τούτου προσεπάθησε πολλάκις νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Ὅσακις δὲ ἔπνεε σφοδρὸς ἄνεμος, ἡ κόρη αὐτῆ καταφεύγουσα εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ἔχωνε τὴν μικρὰν τῆς κεφαλῆς εἰς τὸ φέρεμά του ὡς ζητοῦσα ὑπεράσπισιν. Τοσοῦτον φόβον εἶχεν ἐμποίησεν εἰς αὐτὴν ἡ τρομερὰ ἐκείνη τρικυμία ἡ ἔπνευγκοῦσα τὸ ναυάγιον!

Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἡ Βιρθὴ καθίστατο μᾶλλον ἀξιάγαπητος καὶ εὐάρεστος. Ὅθεν πολλάκις ὁ ἀγαθὸς προστάτης τῆς ἐπερώτα ἑαυτὸν, πῶς ἤθελε φερθῆ ἐάν ἔζων οἱ γονεῖς αὐτῆς καὶ ἐζήτουν ποτὲ νὰ τὴν ἀπολάβωσι παρ' αὐτοῦ· διὸ μετὰ τὸ τρομερὸν ναυάγιον, ἔξ οὗ ὁ μικρὸς του θησαυρὸς θαυμασιῶς διεσώθη, ἠρένηνησεν ἂν τις ἄλλος διεσώθη· ἀλλ' ἡ-

Ο ΜΙΔΑΤ ΠΑΣΑΣ.

Ο μέγας τῆς Τουρκίας πολιτικός, Μιδάτ πασάς, εἶναι ἐκ τῶν μάλλον πεπαιδευμένων Τούρκων, καὶ τῶν μάλλον εἰς τὰ οἰκεία προσκεκολλημένων. Ἐξῆσεν ἐν Λονδίῳ, Παρισίῳ, Βιέννῃ καὶ Ἰταλία. Καίτοι δὲ ἐν νεαρᾷ ἐτι ἡλικίᾳ, εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν Τούρκων οἵτινες πολλὰ εἰργάσαντο. Θεωρεῖται μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν του ὡς ἐνθεος πατριώτης, ἐξέπληξε δὲ πολλάκις τοὺς περιηγητὰς εὐρωπαϊοὺς διὰ τῶν ἐκ τῶν παρατηρήσεών του. Εἶπε λ.χ. τῷ λόρδῳ Shalburne — «Λαλεῖτε μετ' ὀργῆς διὰ τὸ χριστιανικὸν αἷμα τὸ χυθὲν ἐν Βουλγαρία, καλῶς δὲ πράττετε διὰ τοῦτο. Ἄλλὰ διατὶ ἡ Ἀγγλία δὲν ἀπέριψεν οὐδ' ἐστιγμάτισε τοὺς ἀθλίους ἐκείνους οἵτινες ἔχυσαν ποταμὸν τὸ μουσουλμανικὸν αἷμα ἐν ταῖς Ἰνδίας!» Ὁ πρωτοεργάτης τοῦ Ὀθωμανικοῦ συντάγματος, καὶ γηιζά τε καὶ πρῶτα δικτάτωρ, πεσὼν ἀρτίως εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ κυριάρχου του, ἐξέπεσε κατ' αὐτὰς τῆς ἐξουσίας ὑπερῶριος γενόμενος.

ΙΩΣΗΦ ΧΑΥΔΑΝ.

Ἐν τῇ κόμῃ Ρορῶ, πλησίον τῆς Βιέννης, κατῶκει, πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, εἰς πτωχὸς ἀμαξηλάτης μετὰ τῆς συζύγου του. Ἄργα συζευθέντες εἶχον ἓνα μόνον υἱόν, παιδίον ἀκόμη, καλούμενον Ἰωσήφ.

Ὁ ἀμαξηλάτης, καθὼς ἀληθὴς Βοημὸς, ἦτο μέχρι βᾶθους ψυχῆς μουσικός, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν νεότητά του εἶχε μάθει νὰ παίξῃ ὀλίγον τὴν κιθάραν, ἡ μεγαλύτερα του εὐτυχία ἦτο κατὰ τὰς ἐσπέρας τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἄλλων ἑορτῶν, νὰ συνοδεύῃ τὴν σύζυγόν του, ἧτις ἐψάλλε λίαν εὐχάριστα. Τότε ὁ υἱὸς τῶν Ἰωσήφ, ἀπὸ τὰ πρῶτά του μάλιστα ἔτη, ἤνοιτο εἰς τὸ ἄσμα, καὶ λαμβάνων δύο τεμάχια

ξύλου, τὰ μεταχειρίζετο ὡς βιολίον, ἀξίῳ οὕτω νὰ κάμῃ τὸ μέρος του εἰς τὴν οἰκογενειακὴν συναυλίαν.

Ἐν Χερμβούργῳ, τὴν μάλλον πρὸς τὸ Ρορῶ γειτνιάζουσαν πόλιν, ἔζη ἐξάδελφός τις τοῦ ἀμαξηλάτου ὅστις ἐπαίξε τὸ ὄργανον τῆς ἐκκλησίας, ἦν δὲ καὶ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς. Οὗτος ἤλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἐξάδελφόν του ἐν τῷ χωρίῳ, ὅστις κατὰ

φυσικὸν λόγον ὑπῆρξε λίαν εὐτυχὴς διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς, ὑπομνήσας με εὐγενῆ τρόπον, ὅτι ὁ ἐξάδελφος καὶ ἐξάδελφὴ του ἦσαν ὡσαύτως μουσικοὶ, ἀπήτησε νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Τοὺς ἤκουσε μετὰ προσοχῆς ἐποίησε δ' αὐτῷ μεγάλῃ ἐντύπωσιν ὁ τρόπος τοῦ μικροῦ Ἰωσήφ, συνοδεύοντος τοὺς γονεῖς του μετὰ τὸ αὐτοσχέδιον βιολίον του, καὶ κινούντος κανονικῶς τὸν πόδα διὰ νὰ κρατῇ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς. Τὴν ἐντύπωσίν του ταύτην ἐδήλωσεν ἀμέσως εἰς τὸν πατέρα του εἰπὼν αὐτῷ, ὅτι τὸ παιδίον εἶχεν ἀναμφιδόλως ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν μουσικὴν κλίσιν· καὶ τῷ ἐπρότεινε νὰ παραλάβῃ αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν πόλιν ἵνα σπουδάσῃ τὴν τέχνην του. Ὁ ἀμαξηλάτης τὸν ἤκουσε μελαγχολικῶς καὶ ἀπήντησε, ὅτι ἦτο πάμπτωχος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ ὅσῳ δῆποτε καὶ ἂν ἦτο μικρὰ ἡ πληρωμὴ.

— ὦ! ἐὰν ἦναι τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ ἐξάδελφος, μὴ ἀνησυχῆτε, δώσατέ μοι τὸ παιδίον καὶ δὲν θὰ τὸ μετανοήσητε ποτέ.

Οἱ γονεῖς, ἀμεριμνῶντες περὶ αὐτῶν, καὶ μὴ θελήσαντες νὰ συλλογισθῶσιν πολὺ τὸ κενὸν ὅπερ ἤθελε τοῖς προξενῆσθαι τὸ φίλτατόν των, ὅταν ἤθελε τοὺς ἐγκαταλείψει, ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἀφήσωσι νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ὁ ἐξάδελφος κατὰ βᾶθος ἦτο ἀξιόλογος ἀνθρώπος, ἀλλ' ἦτο ζωηρὸς καὶ θυμῶδης, καὶ ἐν θυμῷ καθίστατο ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἐδίδασκε τὸν Ἰωσήφ γραφὴν, ἀνάγνωσιν καὶ ἀριθμητικὴν, ὡς ἐπίσης τὴν φωνη-

τικὴν μουσικὴν καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον. Πλὴν τὸ δυστυχὲς παιδίον δὲν ἦτο εὐτυχὲς, διότι παρὰ τῷ θεῷ του ἡ τροφή του ἦτο τόσο ὀλίγον ἀφθονος, ὅσον τὰ ξυλοκοπήματα ἦσαν πλουσιοπάροχα. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ἰωσήφ ὑπέμενε τὰ πάντα καρτερικῶς, διότι ἡ πρὸς τὴν μάθησιν ἐπιθυμία του καθίστα τὰ

σῆφ ἠδύνατο ἤδη νὰ παίξῃ θαυμασίως τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἡ φωνὴ του διεκρίνετο μεταξὺ ὄλων τῶν ἄλλων παιδίων τοῦ χοροῦ διὰ τὴν καθαρότητα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῷ ἐπέτρεπον νὰ πηγαίνῃ εἰς Ρορῶν πρὸς ἐπίσκεψιν, καὶ τότε ἐψάλλε μετὰ τῶν γονέων του συνοδεύων ἀξιόλογα μετ' ἐν αὐτοσχέ-

ΙΩΣΗΦ ΧΑΥΔΑΝ.

λοιπὰ ἀνεκτά. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζῆσῃ ἀνευ τῆς μουσικῆς. Μολονότι ὁ θεὸς του ἦτο ὑπερμέτρως ἰδιότροπος ἦν πρόθυμος νὰ λαμβάνῃ τὴν βακτηρίαν του νὰ τὸν κτυπᾷ, ὅταν εὐρίσκετο ὅμως εἰς καλὴν τινα στιγμὴν ἐδείκνυε φιλίαν εἰς τὸ παιδίον καὶ ἠγάλλετο διὰ τὰς θαυμασίας προόδους του. Δύο ἔτη διήλθον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὁ Ἰω-

διον βιολίον.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐπῆλθε συμβάν τι τὸ ὀπίθον ἐπέφερε μεγάλην μεταβολὴν εἰς τὸν βίον τοῦ Ἰωσήφ.

Ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Χερμβούργου εἶχε πολλάκις θελήσῃ ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ παιδίου. Οὗτος εἶχε φίλον τινα τὸν Κ. δὲ Ρέουτερ ἐν Βιέννῃ, ὅστις ἦτον δι-

γετε κρέας ως αυτοί, δύνασθε με τὸ μαχαίριον καὶ περόνιον νὰ κόπτετε τὴν τροφήν σας. Ἄλλ' οὔτοι δὲν γνωρίζουσι τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτοῖς μακροὺς ὀδόντας ἵνα κατασπαράττωσι τὴν τροφήν των.

Ἡ ἀγελάς ἀλθθεὶ τὸ χόρτον καὶ τὸ ἄχυρον δις. Οὕτω πράττει καὶ τὸ πρόβατον, ἡ ἔλαφος, ἡ κάμηλος, ἡ καμηλοπάρδαλις, καὶ πολλὰ ἄλλα ζῶα. Τοῦτο γίνεται ὡς ἐξῆς· ἀφοῦ τὸ χόρτον μασσηθῆ καὶ εἰσέλθῃ ἐν ἰδιαιτέρῳ μεγάλῳ στομάχῳ, διέρχεται εἰς ἕτερον, διότι ἡ ἀγελάς ἔχει τέσσαρας στομάχους. Ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ στομάχῳ τὸ χόρτον εἶναι περιελιγ-

μένον εἰς σφαίρας. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι λίαν περιεργός. Ἐκάστη τῶν σφαιρῶν τούτων ἀνέρχεται εἰς τὸ στόμα ὅπως μασσηθῆ πάλιν. Ἀφοῦ καλῶς μασσηθῆ, καταβαίνει, ἀλλὰ εἰσέρχεται ἕτερον στόμαχον, τότε δὲ ἕτερα σφαῖρα ἀνέρχεται ἵνα λάβῃ τὴν θέσιν ἐκείνης· οὕτω δὲ ἡ ἀγελάς ἐξακολουθεῖ μασσῶσα μέχρι οὗ ὅλαι αἱ σφαῖραι διέλθωσιν. Ἐὰν παρατηρήσῃτε τὸν λαιμὸν τῆς ἀγελάδος ἐνῷ ταῦτα γίνονται δύνασθε νὰ ἴδητε ποτε ἡ σφαῖρα ἀνέρχεται καὶ ποτε κατέρχεται.

Τὰ πτηνὰ ὡς γνωρίζετε δὲν ἔχουσι ὀδόντας. Ὁ πρὸς ἄλλοισιν τῆς τροφῆς αὐτῶν μύλος δὲν εἶναι ἐν τῷ στόματι, εἶναι ἐν τῷ στομάχῳ. Ὁ μύλος οὗτος εἶναι ὁ καλούμενος πρόλοβος. Ἴδετε μίαν ὄρνιθα λαμβάνουσαν τὸν σίτον ὃν ῥίπτει αὐτῇ. Τὸν καταπίνῃ ταχύτατα, μεταβαίνει δὲ οὗτος ἐν τινι θυλακίῳ καλούμένῳ ὁ πρηγορεῶν. Ἐνταῦθα μαλακύνεται, ὡς τὸ χόρτον ἐν τῷ μεγάλῳ στομάχῳ τῆς ἀγε-

λάδος. Ὅταν μαλακυνθῆ ἱκανῶς μεταβαίνει εἰς τὸν πρόλοβον. Ἐνταῦθα θλίβεται οὕτως ὥστε μεταβάλλεται εἰς ἀπαλὸν χυλὸν, τριβόμενον μεταξύ δύο σκληρῶν ἐπιφανειῶν, ὡς ὁ σίτος ἐν μύλῳ ἀλθεται μεταξύ δύο μυλοπετρῶν.

Ἐὰν σχίσῃτε τὸν πρόλοβον τῶν πτηνῶν, δύνασθε νὰ ἴδητε πόσον καλῶς αἱ ἐπιφάνειαι εἰσι κατάλληλοι πρὸς ἄλλοισιν τοῦ σίτου. Τοῦτο ποιῶσιν ἐξίσου καλῶς ὡς οἱ ὀδόντες. Πτηνὰ ζῶντα διὰ τροφῆς μὴ χρηζούσης ἄλλοισιν δὲν ἔχουσι πρόλοβον ἀλλὰ κοινὸν στόμαχον.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ο ΤΥΦΑΟΣ. — Ὁ κ. Φώσσετ, τὸ τυφλὸν μέλος τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου, διατρέχει νῦν τὸ 44 ἔτος τῆς ἡλικίας του, διαρκούντως δὲ ὀλοκλήρου τοῦ δημοσίου αὐτοῦ σταδίου, διετέλεσε τυφλὸς, ἀπολέσας τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ 25 ἔτους τῆς ἡλικίας του. Ὁ Φώσσετ νῦν κωπηλατεῖ, ἵππευεῖ, ἀλιεύει, παγοδρομεῖ, καὶ διατηρεῖ καλὴν διάθεσιν καὶ εἰς τὰς δυσκολωτέρας τοῦ βίου του περιστάσεις, οὐδεὶς δὲ ἐν τῇ βουλῇ ἀναγνωρίζει ῥήτορα ἐκ τοῦ προσώπου ταχύτερον ἢ αὐτὸς ἐκ τῆς ὄψεως.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ ΙΠΠΟΙ. — Μεγίστη περιποίησις ἐπιδαψιλεύεται εἰς τοὺς ἵππους τῶν λεωφορείων τῶν Παρισίων. Ἐκάστη ἄμαξα ἔχει δέκα ἀνήκοντας αὐτῇ, καὶ ἀλλάσσονται πεντάκις τῆς ἡμέρας. Τρέφονται καλῶς καὶ καλὴν ἔχουσι τὴν θέαν. Τινὲς τούτων σύρουσι τὰ λεωφορεῖα ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη. Εἰς τοὺς πρόποδας ἐκάστου τῶν τριάκοντα καὶ ἑνὸς λόφων τῶν Παρισίων ἰσχύει ἡ ἀνάμειξις, ὅπως βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐπι τοῦ λόφου ἀνάβασιν. Ὅταν δύο ἵπποι ἀπαξ τεθῶσιν ἅμω, σπανίως χωρίζονται, πλὴν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἢ συμβάματος. Τρώγουσιν ἐν τῷ αὐτῷ δοχείῳ. Σχεδὸν πάντοτε ὀδηγοῦνται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀμαξηλάτου καὶ ἐνομοῦσιν ἀκριβῶς τοὺς λόγους καὶ κινήσεις του.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ. — Ὁ μέγας τῆς Γερμανίας Βίσμαρκ ἔχει μέγα, ισχυρὸν, μαθρον κύνα, ὅστις ὑπάγει μετ' αὐτοῦ πανταχοῦ ὅπου τῷ ἐπιτρέψῃ. Ὅταν ὅμως ὁ κύριός του μεταβῇ εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὁ κύων πάντοτε τὸ γινώσκει, ἀναγνωρίζων τὴν ἔνδυμά του, καὶ οὐδέποτε τὸν ἀκολουθεῖ. Ἐμαθὲν ἐπίσης ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὸν κύριόν του ὅταν μεταβῇ εἰς τὴν Βουλὴν, καίτοι συνήθως ἐξέρχεται μετ' αὐτοῦ. Ὅταν ὅμως ὁ Βίσμαρκ εἴθῃ εἰς τὴν μεγάλην πύλιν, ἀνεγείρει εὐγενῶς τὸν πῖλον του καὶ εἶπη «εἰς τὴν Βουλὴν», ὁ σκύλος κύπτει τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν, καὶ ἐπανέρχεται οὐκ ἄνευ οὐχὶ ἀσμένως.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Γαλλίᾳ κληρικῶν ἀνέρχεται εἰς 50,000, ἐξ αὐτῶν 3,001 εἰσὶν Ἰησοῦται. Σύνολος ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἰησοῦτῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἐστὶν 9,546.

— Ἐὰν ὁ ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένη χροστὸς διενέμετο μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἕκαστον ἄτομόν θὰ ἐλάμβανε 10 φράγμα.

ΓΡΙΦΟΣ 2.

